

Škola naděje

„Pamatujete si všechno, co se stalo v den nehody?“

„Ne.“

„Pamatujete si cokoli, co se dělo před nehodou? Například kde jste byl a co jste dělal?“

„Ne.“

„Co si vybavujete před nehodou jako poslední?“

„Nevím.“

Takhle odpovídal úspěšný manažer a zdatný cyklista Hugh Rawlins třicet tři dní po vážné nehodě, která zásadně změnila život jemu i jeho rodině. Bylo 13. dubna 2002, když se na své obvyklé dvacetikilometrové cyklistické trase ze Springfieldu po silnici Nuckols Road střetl s automobilem, řízeným starší ženou. Jeho tělo přeletělo přes střechu auta a při pádu na zem cyklistická přilba nárazem praskla. Zranění hlavy bylo natolik vážné, že z počátku nebylo jisté, jestli přežije. Ani po úspěšných operacích ale nebylo zdaleka vyhráno. Upoutaný na lůžko, napojený na nejrůznější hadičky, které mu zajišťovaly přísun živin, přežíval první týdny v nemocnici obklopen nejen ošetřujícím personálem, ale hlavně láskyplnou péčí svých nejbližších – kromě dalších příbuzných samozřejmě hlavně svých dospívajících dcer-dvojčat a své manželky. Právě ona, Rosemary Rawlinsová, se v té době chopila nápadu psát si deník, aby její muž po uzdravení měl šanci vědět, co se s ním dělo v době, kterou si nepamatuje. Z deníku vznikla kniha, jež se jmenuje Škola naděje, a která popisuje krůček po krůčku cestu od téměř beznadějně diagnózy až k úplnému uzdravení. Popisuje, jak ji manžel Hugh zpočátku nepoznával a pak na základní otázky odpovídal bezbarvým tónem, „jako by vyplňoval nějaký kvíz.“ Vzpomíná, jaké podpory se jí dostávalo od rodiny a přátel a jak na celou situaci reagovaly její dcery Mary a Anna; jaké to bylo, když se manžel po třiatřiceti dnech vrátil z nemocnice domů a bylo třeba se o něj starat čtyřicet hodin denně. Popisuje dva roky trávající cestu od beznaděje přes naději, občasné zhoršení, až po úspěšné vyléčení. Od stavu, kdy se znovu učil chodit a zvládat nejjednodušší úkony jako je hygiena a oblékání až po situaci, kdy pouhých devět měsíců po nehodě Hugh znovu získal řidičský průkaz a měsíc před dvouletým výročím svého úrazu se stal vedoucím finančního oddělení. Kniha končí po šesti letech od nehody – v roce 2008 „surfařským“ výletem k oceánu na Outer Banks v Severní Karolíně, kde Rosemary Rawlinsová píše: „Hugh se uzdravil. Pro mě to však nikdy neskončí. Stále bojuji s úzkostí a strachem, ale také mám velkou radost a jsem vděčná, že to všechno tak dopadlo. Jsem si plně vědoma toho, že většina lidí, kteří přežijí úraz mozku, takové štěstí nemá, a každý den myslím na ty, kteří se nedokázali plně zotavit.“ Asi právě z tohoto důvodu vznikla kniha, o které John. D Ward, zástupce ředitele Neurochirurgického centra Harolda F. Younga mimo jiné napsal: „Když jsem tuto knihu četl, měl jsem možnost lépe a novým způsobem pochopit, co pacienti a jejich rodiny během takové zdravotní krize prožívají... Paní Rawlinsová prokázala celému zdravotnictví a zejména lidem, kteří se léčí po poranění mozku, velkou službu tím, že vřelým způsobem a podrobně popsala celou cestu, kterou ušla ona i její manžel.“ Autorka knihy, absolventka Richmondské univerzity a původním povoláním personalistka, je dnes projektovou konzultantkou v modelovém systému péče o pacienty s traumatickým zraněním mozku na Státní virginské univerzitě. O své zkušenosti nejen napsala knihu, ale také přednášela na lékařských konferencích, v nemocnicích i univerzitních učebnách. V roce 2011 obdržela se svou rodinou cenu No Barrier Award. O svém životě v té době a o statečnosti, za kterou je obdivována, píše v poznámce ke knize: „statečnost jednoduše znamená, že zkusíš udělat váhavý krok, a pak další, až se dáš na cestu kalužemi, hlubokými příkopy a blátem, dokud se nedostaneš na druhou stranu. A pak poběžíš...“